

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 169. Quomodo confessarius practicè procedet cum pœnitente, qui timet, vel putat se per longum tempus sacrilegè aut invalidè esse confessum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

cessisset, absolutio esset valida, uti habent Laym.
& Aversa suprà, Diana p. 3.t.4. R. 123. aliquis
cum illis. n. 149. quia ad valorem absolutionis
sufficit accusare se de peccatis in communi,
quamvis hoc sit illicitum, per se loquendo, se-
cundum dicta à n. 620.

I219 §. 4. Quod Busenb. n. 1203. relatus paulo
ante finem habet, nempe dimidiari posse con-
fessionem hominis rudis non integrè confessi
in juventute, si veniat, quando est ingens nu-
merus pœnitentium, limitari debet secundum
dicta à n. 1148.

I220 Q. 169. Quomodo Confessarius practice' procedet
cum pœnitente, qui timet, vel putat se per longum
tempus sacrilegè aut invalidè esse confessum. R. Vi-
detur posse prudenter sic procedere. §. 1. Si pœ-
nitens tuus sit de cætero scrupulosus, ordinariè
non permitte quidquam repetere, nisi certum
sit non esse, vel esse male confessum, uti dictum
est l. 1. n. 542.

I221 §. 2. Quamvis scrupulosus non sit, tamen
non obliga ad confessionem repetendam, nisi
moraliter certum sit antehac invalidè esse con-
fessum, quia possessio est pro confessione, cu-
jus valor præsumi debet, cum inesse debuerit,
& è contraria non præsumitur delictum, Fill. Gob.
t. 7. n. 275. Unde quamdiu probabile est, quod
antehac sit validè confessus, non tenetur con-
fessionem repetere; est autem probabile, hoc
ipso, quod aliquando cum morali diligentia
præteritam vitam recognoscatur & confessus sit,
uti dicetur n. 1883.

I222 §. 3. Si antehac semper fuerit timoratae con-
scientiae, & solitus se debitè præparare nec ali-
quid voluntariè omittere, prudenter præsumit
se

se rectè semper confessum, adeoque non tene-
tur aliquid repetere, quia ex communiter con-
tingentibus est prudens præsumptio: è contrà
sanctehac non sicut timoratæ conscientiæ, sed
solitus se negligenter præparare, aut omittere
aliqua, præsumptio est contra iþsum, adeoque
obligandus est, ut reiteret confessiones, de
quarum valore prudenter dubitat.

§. 4. Si peccatum reticuit, perte, quale illud 1223.
fuerit, & an tunc temporis, quando fecit, pu-
taverit esse mortale, item an putaverit esse
mortale sic illud reticere in confessione, rectè
enim notat Averfa q. 10. f. 19 §. secundò, quam-
vis sèpe peccatum fiat ex ignorantia mortali-
ter culpabili, tamen sèpe postea esse ignoran-
tiā inculpabilem confitendi. Quòd si in gene-
retantūm apprehendisset esse malum tale quid
facere vel non confiteri, nec cogitasset, an esset
mortale an veniale, probabile est non peccasse
mortali, adeoque non fore opus repetere
eas confessiones, uti dictum est l. 1. n. 3. quam-
vis in praxi raro futurus sit iste casus, secun-
dùm dicta ibidem n. 2,

§. 5. Si reticuit, satè advertens malitiā 1224.
gravem, quod tunc censi debet, quando re-
ticuit ex verecundia, vel cum gravi remorsu
conscientiæ ante confessionem vel Commu-
nionem, perte, an, quoties confessus est inter-
medio tempore, semper fuerit memor obliga-
tionis confitendi, & nihilominus perrexerit
tacere, si enim bonâ fide & cum debita disposi-
tione fecisset has confessiones intermedias,
fuisserit validæ, nec opus esset has vel peccata
in his confessa repeteret, uti cum communi-

Vasq. Dian. Pelliz. Lohn. Lugo n. 599. Moya su-
prà, Gob. t. 6. n. 571.

1225. §. 6. Si semper memor fuerit, ideoque ab eo tempore semper sacrilegè sit confessus, pe-
te, quoties confessus sit & communicarit in eo statu. Et si tibi semper est confessus, & es adhuc
ut cunque memor reliquorum mortalium, se-
cundum dicta n. 1216., satis erit, si in genere
dicat, *accuso me de illis peccatis, quæ tioi ab illo tem-
pore confessus sum, à quo tempore etiam bis ordina-
riè omni mense sacrilegè confessus sum & commu-
nicavi, quia reticueram istud peccatum,* arque ita
habebis plenam ejus confessionem.

1226. §. 7. Si tibi non est semper confessus, vel
per multos annos sic perrexit, ita ut nec con-
fusè recordari possis reliquorum peccatorum,
communiter differendus est pro absolutione,
usquedum se examinari, si capax sit ad se ex-
aminandum, & hoc antea non fecerit, fieri enim
vix potest, ut tam subito omnium recordetur,
Geb. t. 7. n. 261. Sporer n. 514. Quia tamen
jam bene dispositus est, ne dimissus relabatur
in priorem verecundiam, exquire ab eo gra-
viora peccata, quæ illum maximè remordent,
tumque examina circa magis obvia, ut sic a-
perto ulcere & depositâ parte verecundiæ fa-
cilius redeat, tumque plenum fiduciâ dimitte
cum benedictione, sed admone non esse abso-
lutum, ideoque designa ei tempus, quo pro
complenda confessione & accipienda absolu-
tione redeat.

1227. §. 8. Si non esset futura occasio redeundi,
nec putaretur alteri facile aperturus conscienciam,
jube edicere, quæ occurunt, ut sic videas,
circa quæ magis peccaverit, & juvare possis
inter-

interrogando ordine per præcepta decalogi & Ecclesiæ, conjiciendo, quæ ipse spectatâ ætate, statu, conditione, negotiis, occasionibus probabiliter fecisse potuerit, quod cùm feceris, quantum locus & tempus serent, pro pœnitentia in juge, ut proximâ occasione, quæ dabitur, confiteatur præmisso diligente examine circa vitam præteritam, & tum addat, si quæ plura occurrent antehac non rite confessa, nunc autem per actus fidei, spei & contritionis bene dispositum sic absolve.

§. 9. Ut ejusmodi pœnitentem, nec fatiges 1228.
nimiùm, nec relinquas expositum plurimis posthac molestiis, debes accuratè scire, quænam peccata sint ejusdem, quænam diversæ speciei, ut nec nimiùm nec nimis parùm interroges. Numerum autem peccatorum internorum conjicies ex consuetudine uno die vel septimana iterandi, & diuturnitate temporis, quo hæsit in his vel illis peccatis. Et ut deprehendas numerum peccatorum extiorum, primò propone magnum numerum; & si dicat, non toties, propone parvum; si dicat, sèpius, paulatim convenieris ad medium & verisimilitem numerum. Videri possunt Gob. t. 7. à n. 259. & Sporer à n. 505.

D U B I U M IV.

1229.

De Satisfactione.

ARTICULUS I.

Quæ ejus necessitas & quantitas.

R Esp. I. Satisfactione, seu pœnitentia à Confessario data, est necessaria necessitate, non Sacra-